

Payer Imre

FÁT ÜLTETEK MÉGIS

*Sárgásfehér napfény ömlik
alléra, kikötőre.
Üde és láthatatlan közeg.
Talán káprázat a nyár –
Minden zugot betölt.
Mögötte egy isten feszült arca.*

*Csónak a mólón. Délceg vitorlák.
Nincs kérdés. Nincs felelet.*

*Feltárult szememre égbolt zuhan.
Forró csend a part.
Ha mint stiletót
szúrnám a szót – megváltozhatnék?
Vagy magamban ejtenék,
alattomos vágásokat?
Dermedt árnyék, te, közelgő
lomha szárnyú felleg,
remegő ragyogás,
én fát ültetek ide, mégis!*